

Zita Dazzi

TĒJAUS PASAULIS

Ilustravo Alberto Rebori

Alma littera

1.

Jaučiuosi visiškai išsekęs, kojos suglebusios, pečiai apsunę. Akys merkiasi. Ne, šryt ne, prisiekiu, daugiau nebeištversiu. Skelbiu streiką – šiandien ten neisiu.

Laukinis motinos šauksmas perplėšia ausų būgnelius.

– Keeelkis! Kiek kartų turiu kartoti? Jau pusė aštuonių! Greičiau!!!

Tyliu. Nusiridenu nuo lovos tarsi dresuotas jūrų vėplys, šokantis į baseiną. Bet nėra nė vieno žiūrovo,

kuris man plotų. Tiktai sesuo velkasi rausvus fosforescuojančius marškinėlius.

Šiek tiek kilsteliu apsiblausios akies voką ir žvelgiu pro langą. Dangus pilkas, dulksnoja. Neabejotinai žvarbu.

Kodėl ši beždžionė velkasi marškinėlius?

– Ne, mama. Daugiau nebeištversiu. Ar galiu likti namie? Tik šiandien!

KEEEELKIS!

– Nekalbėk niekų! – šaukia. – Judinkis, nes pavėluosi į autobusą. Greičiauuu!

– Et, nebūtina rėkti. Supratau, supratau. Jau keliuosi.

Vis dar tebevilkėdamas pižamą, atsisėdu ant lovos susiėmęs galvą rankomis, kaip ir kiekvieną pirmadienį. Alkūnes atrėmęs į kelius, klausiu savęs, kas sumanė įsteigti mokyklą. Kodėl negalima iškart eiti dirbti? Kodėl, kodėl?

Norėčiau tiktai miegoti ištisą savaitę. Nepajėgsiu atsikelti, nusiprausti, susidėti knygų ir eiti į mokyklą. Kodėl jaučiuosi toks išvargęs? Dar tik lapkritis. Ne žmogui išverti tokius gyvenimo sunkumus.

Šliaužiu į vonią, bet durys užrakintos. Vi-duje girdėti šniokščiantis vanduo ir iš radijo sklindanti muzika.

– Jau baigi? Ar žinai, kad vonios kambarys ne privati tavo nuosavybė?

Klėja manęs negirdi.

Paleidžiu smūgių pliūpsnį į duris.

– Greičiauuu! Tau reikia į mokyklą... – kartoju mamos žodžius. – O man reikia pasiusioti!

Po kelių sekundžių raktas pasisuka spy-noje, mane pribloškia kvėpalų debesis ir rausvi sesers marškinėliai.

– Pasitrauk, bukalgalvi.

– Ji visada tokia maloni... – urzgiu perimdamas vonios kambarį ir užtrenkdamas duris.

Nepakantumas seseriai, ankstų rytą skubant į mokyklą, kaipiasi pamažu. Susiruošę drauge išeiname laukti autobuso, bet stengiuosi su ja kalbėtis tik būtinybei prispyrus.

Rytais aš dažniausiai prastos nuotaikos ir neturiu jokio noro klausytis sesers kvailysčių. Taigi visą kelią, kol ji pliurpia su draugėmis, galvoju apie savo reikalus. O privažiuoję mokyklos stotelę, atsisveikiname linktelėdami vienas kitam galvą ir kiekvienas pasukame savais keliais.

Kai įeinu į virtuvę pusryčiauti, ji jau pavalgiusi ir prieškambaryje matuojasi dvi ar tris sportinių batelių ir bekulnių laivučių poras.

– Kur eisi su šiais marškinėliais? – šiurkščiai jos klausia mama. – Nematai, kad šalta?

– Apsivilksiu ant viršaus megztinį...

– Gerai. Bet po apačia dar pasivilk marškinėlius ilgomis rankovėmis.

– Kad paskui klasėje uždusčiau, – purkštaudama aimanuoja sesuo.

– Nekalbėk niekų...

Šniokštuodama Klėja atidaro duris, o man malonu, nes jaučiu, kaip mama vis labiau nervinasi.

– Klėja! Juk sakiau, pasivilk marškinėlius ilgomis rankovėmis!

Puolu prie dubenėlio su dribsniais ir pienu, tarsi mėnesį badavęs ceratozauras.

– Klėėėja!

Rytais mama kaip žvėris, nes niekas į ją nekreipia dėmesio: mes tik lakstome ir būname prastai nusiteikę, išskyrus tėtį, jis švilpauja po dušu, nes išeina paskutinis, kai įtampa būna nuslūgusi.

– Iki, lekiu, pažadu nenusivilkti megztnio! – šaukia sesuo jau laiptų apačioje.

Mama stovi prie durų it musę kandus, įsiutusi, nes trylikmetė Klėja manosi esanti pilnametė ir nėra būdų, kaip atvesti ją į protą ar priversti klausyti.

– Vieną dieną... – bamba.

Čėpsiu, gurkstelėdamas paskutinius pieno lašus.

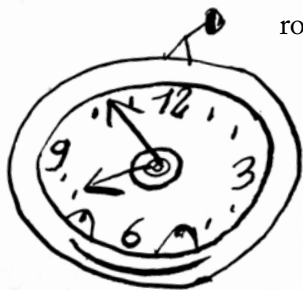
– Kas bus? Vieną dieną ją pagaliau prikulsi? – klausiu, staiga pašokdamas ir puldamas po komoda ieškoti sportinių batelių.

Viena akim dirščioju į laikrodį ant sienos, rodantį, kiek šiandien vėluoju, o kita akim žvairakiuoju į mamą, purkštaujančią ant sesers.

– Tu patylėk! Skuosk į mokyklą, nes Trinčapoli ir vėl parašys pastabą, kad vėluoji.

– Mam, prašau tavęs. Neminėk tos raganos, nes dar užspringsiu dribsniais.

Šiandien jos pamoka pirmoji. Tikra kankynė. Tikėkimės, kad eidama į mokyklą ji paklius po automobilio ratais.

– Tėjau!!! Liaukis! Nekalbėk kvailysčių, verčiau galvok apie mokslus. Nesuvoki, koks tu laimingas, kad turi tokią mokytoją. Įstojęs į licejų nebūsi kvailas ožys.

– Taip... tikrai... taip. Iki...

Įkvepiu ir skubinuosi pro duris, ant peties kabo prasegta kuprinė. Geriau patylėti, nes mama kar-toja vis tą patį kaip užsikirtusi plokštelė. Be-prasmiška aušinti burną, kokia žiezula toji mokytoja, kaip išlieja blogą nuotaiką ant vargšų nelaimėlių mokinių. Bjauri isteriška pamišėlė, su sadistiniu malonumu žeminan-ti mus, vaikus.

Tačiau reikia pasėdėti klasėje, kad tai supras-tum. Paaiškinti neužtenka.

